

[Kurt Brauer.]

medvirke til lovforslagets forbedring. Jeg skal ikke sige ret meget her, vi har jo næsten til bevidstløshed behandlet beslægtede problemstillinger ved forskellige forslag, problemstillinger, som på en eller anden måde indgår i det her. Der er dog enkelte ting, som jeg må sige.

Ministeren har præsenteret os for et lovforslag her, som er kommet til veje imod socialistisk folkepartis advarsler. Ministeren har ikke lyttet til de råd, som vi har givet i de år, hvor disse ting har været fremme i den offentlige debat og har været til debat her i tinget. Ministeren kommer med et lovforslag, som indeholder en opkrævningsform, vi ikke kan godkende, en udbetalingsform, vi ikke kan godkende, som har en varighedsbegrænsning, en karenstid og et 90 pct. loft.

Med hensyn til opkrævningsformen må jeg sige, at jeg kan ikke rigtig forstå, hvorfor der skal være denne forskel. Da ministeren præsenterede os for sygesikringsforslaget, var der ikke tvivl i nogens sind om, at den rigtige facon var at tage pengene på den måde, som vi her i landet synes er mest retfærdig, nemlig via den progressive skat. Nu får vi atter en procentdel af indkomsten, altså et proportionalstræk, lagt oven på den progressive skat. Skatteeksperten må snart sættes i gang med at vurdere, om den progressivitet, vi for år tilbage indlagde i skatteskalaen, overhovedet eksisterer længere. Efter at man har belastet kommunerne yderligere og kommunebeskatningen har måttet stige, efter at man er kommet med ATP-bidrag og nu med dagpengebidrag og en masse proportionalstræk, som man har lagt oven i det progressive skattestræk, må der efterhånden være megen tvivl med hensyn til, om der kan siges at være en egentlig ægte progressivitet tilbage. Jeg kan som sagt ikke forstå, at ministeren så gerne vil holde opkrævnningen til denne dagpengeordning ude fra den progressive beskatning.

Må jeg sige om problemet arbejdsgivernes udbetaling af dette beløb, at vi advarede imod en sådan ordning ved begyndelsen. Det er vores opfattelse, at en dagpengeordning ikke nødvendigvis behøver at få klæbet dette uheldige og dårlige danske ord på sig, at den er funktionærlignende. Jeg mener ikke, at funktionærernes forhold med hen-

syn til sikring under sygdom er ideelle. Det er de bestemt ikke. Hvis vi havde deres forhold til behandling her, ville vi sikkert alle have en række spørgsmålstejn at sætte ved funktionærernes ordninger. Jeg mener, at det spørgsmål, vi skal stille os selv, går ud på, hvordan vi laver den mest ideelle ordning. Vi skal ikke forsøge at få noget til at ligne andre ordninger, bare fordi vi mener, at disse trods alt er en smule bedre end den sikring, andre lønmodtagere har i dag. Vi synes ikke, det er spore nok til at få udbetalingen af dagpenge til at ligne den facon, funktionærerne er undergivet.

Jeg frygter, at den procentdel af lønsummen, som arbejdsgiverne skal udrede, og dette, at der kommer penge mellem arbejdere og arbejdsgivere ud over lige det nøgne lønforhold, har en tendens til ligesom at låse arbejderen fast hos arbejdsgiveren i langt højere grad. Der kommer moralske vurderinger ind hos arbejdsgiveren af, om den pågældende er syg eller ej. Der kommer mistænksomhed ind på arbejdspladsen, når den slags ting skal ske. Jeg er ikke sikker på, at det er nogen lykkelig ordning, og jeg vil prøve under udvalgsarbejdet at få afklaret disse problemer.

Det forekommer mig, at dette med varighedsbegrænsninger, karenstid og 90 pct. loft dybest set er noget af det værste, man støder på inden for dansk socialpolitik. Disse ting er nemlig udtryk for den os af mistillid, som jeg har haft lejlighed til at omtale tidligere her fra talerstolen. Hvad er det, som gør en lønarbejder mindre skikket til at modtage 100 pct. end en funktionær? Hvad er det for synspunkter, der skulle motivere os til ikke at sige, at han da naturligvis skal have 100 pct.? Jeg er parat til at diskutere rigets økonomiske situation og de finansielle muligheder for at gennemføre noget sådant. Ved hjælp af det økonomiske loft, hvor man siger „dog højst 101 kr.“ osv., kan man regulere hele den finansielle side. Men princippet om de 90 pct. begriber jeg simpelt hen ikke at man vil gennemføre, når man samtidig siger, at man laver noget fremskridtsvenligt og noget fornuftigt med denne lovgivning.

Karenstiden har fået sit grundskud i de undersøgelser, som socialforskningsinstituttet har lavet for socialreformkommissionen. Der er det bevist, at en masse lønarbejdere